

We know only if it was in his hand

אין לי אלא בידו –

OVERVIEW

The גמרא cites a ברייתא, that המצא תמצא teaches us that not only is a גנב liable (for כפל) if the stolen item is in his hand but even if it is in his חצירו or גגו, קרפיפו. Our תוספות clarifies what we would have thought without the המצא תמצא, and what the המצא תמצא teaches us.

פירוש¹ שגנבו בידו ממש -

The explanation of 'אין לי אלא בידו', is that we may have thought that a גנב is liable only if he **actually stole it with his hand**, but how do we know regarding -

גגו חצירו כלומר שהכניסה במקל² מחצירו של בעל הבית ונכנסה לגגו חצירו וקרפיפו - גגו חצירו, meaning how do we know that he is liable in a case where he struck the animal with a stick and it went from his friend's חצר (where he struck it), into the thief's גגו חצירו וקרפיפו. This is what המצא תמצא teaches that in this case he is also liable, since he acquires it when it enters his חצר.

³ explains the need for this inclusion: תוספות

ואיצטריך לרבווי חצר לאשמועינן דחצר קונה אף לחובתו⁴ -

And it was necessary to include his liability if it ends up in his חצר, to inform us that one's חצר acquires the items in the חצר, for the owner, even to his detriment –

דלא תימא⁵ כשליח דמיא ואין שליח לדבר עבירה קא משמע לן דקונה -

For you should not assume that the חצר is comparable to an agent, and regarding agents the rule is אין שליח לדבר עבירה, therefore we have the ריבוי of המצא תמצא to inform us that he acquires the stolen item to his detriment -

¹ The term פירוש negates an alternate and more literal interpretation. אין לי אלא בידו, could mean that perhaps one is liable for כפל only if we catch the thief, with the stolen item in his hand, and המצא תמצא teaches us that even if we do not find it in his hand but rather on his property he is also liable. תוספות negates this interpretation because it obviously makes no difference where the item is found, whether in his hand or in his possession; in fact he is liable even if the item is destroyed and not found at all. (Additionally, בידו means [not only his hand but also] in his possession.)

² See 'Thinking it over' # 1.

³ The גמרא in עזא,א derives from the פסוק ונתן בידה (in כדא,א) that the חצר of a person is קונה for him. Why do we need המצא תמצא (see the גמרא there in גיטין where it asks this question and offers a different answer [see מפרשי התלמוד # 17]).

⁴ לחובתו here means that it is to his detriment since he is transgressing an עבירה. But not in the usual sense that he does not want it, for here he definitely wants to steal the item.

⁵ תוספות is explaining why I would think that חצר is not קונה since it is לחובתו; seemingly why should that be a hindrance in the קנין of חצר (especially since we have a פסוק that חצר is included in ידו).

כדמפרש בפרק קמא דבבא מציעא (דף יב) דיש שליח לדבר עבירה -

- שליח לדבר עבירה that there is a מסכת ב"מ of פרק explains in the first גמרא As the
היכא דשליח לאו בר חיובא⁶ הוא וכן מוכח התם⁷ כדפרישית:
in a situation where the שליח cannot be liable (as in the case of a חצר). And it is
evident from there as I have explained it.

SUMMARY

The inclusion of גגו וחצירו וכו' from המצא תמצא is in a case where he hit the stolen animal and it went into his חצר. The words המצא תמצא teach us that the חצר is not considered a בר חיובא since it is not a שליח לדבר עבירה.

THINKING IT OVER

1. ⁸Seemingly הכישה במקל וכו' is in a case where גגו וחצירו וכו' states that תוספות. ⁹קנין משיכה is the equivalent of הכישה במקל, so why do we need the קנין חצר at all since he was קונה the גניבה through משיכה?!¹⁰

2. ¹¹When חצר משום יד אתרבאי or חצר משום שליחות אתרבאי there is a dispute whether. תוספות explains that המצא תמצא is necessary, for otherwise there would be the issue of חצר משום שליחות לדבר עבירה, ¹²is this only according to the one who maintains חצר משום יד אתרבאי, or even according to the one who maintains שליחות אתרבאי (where there seemingly is no issue of שליחות)?¹³

3. לדבר עבירה even קונה, חצר is חצר that the המצא תמצא we need states תוספות. ¹⁴Seemingly we need the המצא תמצא to teach us that a חצר is קונה in any event!

⁶ When the שליח is (also) liable for the עבירה as the משלה is (for instance he appointed someone to steal for him), the rule is חייב the שליח and the שליח is חייב and the משלה is פטור (for we say שומעין דברי מי שומעין דברי); however in this case where the שליח (the חצר) cannot possibly be liable, then we say יש שליח לדבר עבירה and the משלה (the גנב) is חייב.

⁷ The גמרא there asks according to the מ"ד that חצר משום שליחות אתרבאי, how can he explain this ברייתא of המצא תמצא, for then the חצר will be a שלד"ע. The גמרא answers that the חצר is not a שלד"ע since it is not a בר חיובא. It is however evident from the גמרא that the חצר משום שליחות אתרבאי derives מ"ד חצר משום שליחות אתרבאי (otherwise what is the whole discussion about!); but since חצר is not a בר חיובא there is no issue of שלד"ע.

⁸ See footnote # 2.

⁹ See where the ברייתא states, קידושין כב, כיצד במשיכה וכו' או שהכישה במקל ורצתה לפניו.

¹⁰ See 8-11 # אוצר מפרשי התלמוד and רש"ש.

¹¹ See ב"מ יב.

¹² See the text by footnote # 5.

¹³ See תוס' ב"מ יב,א ד"ה חצר משום יד אתרבאי.

¹⁴ See 14 # אוצר מפרשי התלמוד.